

SI COPS

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognom, telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze paraules d'extensió. ELPUNTAVUI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es pot publicar pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Primera persona

...fer sortir en Debades. Però he
que calia honradesa en temps
es vaques magres pel que fa a
desa. L'altre dia vaig anar a la
obertura del festival Primera
a, al CCCB, temple de la moder-
festival escumós, de propostes
es que avancen per la via del
els prolegòmens em vaig tro-
s amics i que si tomba, que si gi-
vaig deixar una cervesa per pa-
sprés vaig escoltar, molt aten-
t, això sí, els animals del jo que
ven per l'escenari. El públic el
ren còpies estètiques prou acon-
tes, tics més marcats en homes
dones. L'Albert Forns va fer
qüiela de la seva novel·la, en què
vertir-se en l'Albert Serra; Mar-
s i Blanca Llum Vidal van fer de
còmica a punt de parir llegint
l'ante, *Plens de vida*; Valero San-
underground destraler, autor
omés *il·lumino la catalana* ter-
enviar un video -passamunta-
nel·lós- torpedinant la literatura
i Antonio Baños va fer una acció
t (i encara no sóc precisa) al vol-
el seu llibre *La rebel·lió catala-
uí* em volia aturar. Amb Baños i
es sortides hi havia molta conya
eta i no sabies de què se'n fotia
ò i de què no. És molt del mo-
això, i ja ens agrada. Vaig pre-
a la parròquia propera, més al
ejo, i van respondre'm que sí,
avia tornat "indepe", el noi. En
e diu que no ha estat "ni un
d'hora nacionalista", però que és
ie pensen que "la rebel·lió cata-
a de ser completa i portar-nos a
struir tots els discursos i totes
litats". I per un moment, et dius:
a bé." Malgrat tantes "sub" i
ralitats d'aquesta mena de país,
quí ja es pot ser modern i *under-
d* en català. I amb tota naturali-
mb tota naturalitat preferir la
endència abans que continuar
ionats a l'invent del carro i la
fava. Tamaré no porta la amb

Solidaritat amb Síria

■ Síria és avui una nació agredida, atacada criminalment. Encara que els mitjans de desinformació diguin que és una guerra civil, res més lluny de la realitat. L'imperi a través dels seus escolanets, les petrodíctades del Golf, arma tota mena de mercenaris, els dona armes, instrucció militar, ajudes tècniques per part de les agència secretes (CIA, Mossad, M16...) per tal de destruir un govern, un règim i un país sobirà: Síria.

Síria planta cara als desitjos imperials d'apoderar-se de totes les riqueses de l'Orient Mitjà, per això l'imperi ha de destruir els governs que no se sotmeten al seu dictat. Les massacres que els *mamporrers* de l'imperi diuen que comet "el règim" són, en realitat, fetes per aquests mercenaris terroristes, que tenen tot el suport dels mitjans occidentals, tan dòcils al seu amo, el gran capital internacional.

Però quan ja aquests mercenaris no poden dominar un exèrcit i un poble sirí or-gullós i que defensa la seva pàtria de les agressions externes, entren en acció els veritables cervells de l'agressió i de la guerra: Israel i els Estats Units, que amb excuses que sempre s'han comprovat com a mentides barroeres, volen provocar una nova guerra, que serà, ara ja sí, una veritable guerra regional, si no mundial.

Al capitalisme poc el preocupa la mort de gent innocent, nens, dones, civils... només persegueix el poder i el seu únic déu: el diner, la riquesa, el poder, en les seves brutes mans que volen desgovernar el món. Per això tota la gent hem d'estar amb Síria, amb el seu govern i la seva gent, màrtirs actuals del capitalisme, salvatge per definició.

L'acolliment de menors

■ Aquest diari publicava recentment unes declaracions de la directora de l'ICAA en què s'indicava que 300 menors busquen una llar que els aculli temporalment fins que puguin tornar amb la seva família. Sorpren que en una societat com la nostra, tan solidària en tants altres aspectes, no ho sigui tant en aquest, i els nens hagin de romandre en centres. D'una manera recurrent els nostres polítics fan declaracions d'aquest tipus, però la veritat és que després s'avança poc. Ara, un menor ingressat en un centre costa a l'administració, com a mínim, 4.000 euros cada mes. Hi ha entramats complexos de fundacions, associacions... que gestionen aquests centres, i el que és pitjor: no compleixen la seva funció teòrica d'aconseguir que el menor es reintegri a la família o arribi a la majoria d'edat amb una formació i preparació adequades. Reconeixent la important tasca i dedicació de moltes famílies acollidores de menors, també és cert que moltes altres se senten maltractades per l'administració, que, més enllà de bones intencions, no creu que el millor lloc per a un menor sigui la seva família. Moltes coses cal canviar en aquest país en relació amb la protecció dels nostres menors. L'excessiu poder d'uns tècnics, per sobre fins i tot dels jutges. Procediments obsolets i estructures poc transparents. Així ho comprovem diàriament amb els centenars de reclamacions de famílies afectades que Aprodeme rep. Tant de bo les pròximes declaracions en aquest sentit siguin per dir que cap menor està en un centre. Si de debò es creu, serà possible.

FRANCESC CÁRDENAS, president d'Aprodeme. Barcelona

VÍCTOR MONTAÑÉS
Lleida (Segrià)

Agressió a la inclusió

■ Parlar d'acceptació cap a les persones amb diversitat funcional està de moda. Es demana la desaparició de les barreres arquitectòniques a les nostres ciutats, oblidar estereotips i prejudicis, fer una nova mirada, una conscienciació comunitària apel·lant a la solidaritat. La inclusió de nens discapacitats a les escoles, ha estat un objectiu més a l'hora de promoure aquesta tolerància social. En molts centres aquests reptes s'han complert. Els nens han donat una lliçó als adults, del que és entendre i ser tolerant amb un company amb diver-

ment per la manca de recursos, les escoles cada any disposen de menys personal de suport, i els pares des de casa veiem amb impotència com cada dia els nostres fills reben menys atenció especialitzada. Per molts de nosaltres, la inclusió s'ha convertit en un malson. Té sentit alligonar la societat adulta i desamparar l'escola on hi ha la societat futura?

AUREA TORTRAS SOLÀ
Balaguer (Noguera)

Àrea infantil del Vall d'Hebron

■ El 19 d'abril passat varen portar el meu nét a urgències, i vull donar les gràcies perquè tot va anar molt bé, tothom va demostrar una professionalitat extraordinària i molta calidesa: metges,

de la
el qu
aque
d'en
retal
treb;
l'esp
feina
dirig
d'aq
Mi
pers
vuite
MON
nom
Barc

En Sr

■ Pi
bilitat
parc
men
reor
ció a
cles
visu
més
parr
barr
sec,
de la
Ei
tima
sual
ciac
apre
s'ins
de s
dife
que
dels
FRAI
gere
Mon
Barc

At Ca

■ Ú
que
lació
surl
llo, i
Ref
Exti
mei
un f
un c
ana
FER